Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2017. gada 13. decembrī*

Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regulas (ES) Nr. 1024/2013 4. panta 3. punkts – Prudenciālā uzraudzība konsolidētā līmenī – Prudenciālajai uzraudzībai pakļauta grupa – Iestādes, kuras ir pastāvīgi radniecīgas centrālajai iestādei – Regulas (ES) Nr. 468/2014 2. panta 21. punkta c) apakšpunkts – Regulas (ES) Nr. 575/2013 10. pants – Pašu kapitāla prasības – Regulas (ES) Nr. 1024/2013 16. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 2. punkta a) apakšpunkts

Lieta T-52/16

Crédit mutuel Arkéa, Releka Keriona [*Relecq Kerhuon*] (Francija), ko pārstāv *H. Savoie* un *P. Mele*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko pārstāv *K. Lackhoff*, *R. Bax* un *C. Olivier*, pārstāvji, kuriem palīdz *M. Pittie*, advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *V. Di Bucci* un *K.-P. Wojcik*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko ir lūgts atcelt ECB 2015. gada 4. decembra Lēmumu ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 par prudenciālajām prasībām, kas piemērojamas *Crédit mutuel* grupai.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*] (referents), tiesneši E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], F. Šalīns [*F. Schalin*], B. Berke [*B. Berke*] un M. Ž. Kosteira [*M. J. Costeira*],

sekretāre: S. Spiropula [*S. Spyropoulos*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 6. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 *Crédit mutuel* ir necentralizētu banku grupa, ko veido to vietējo kasu tīkls, kurām ir kooperatīvo sabiedrību statuss. Katrai vietējai *Crédit mutuel* kasei ir jābūt reģionālās federācijas dalībniecei, un katrai federācijai ir jāpievienojas *Confédération nationale du Crédit mutuel* (*CNCM*), kas ir tīkla centrālā struktūra *code monétaire et financier français* [Francijas Monetārā un finanšu kodeksa] (turpmāk tekstā – "*CMF*") L.511–30. un L.511–31. panta izpratnē. Valsts līmenī *Crédit mutuel* ietver arī *Caisse centrale du Crédit mutuel* (*CCCM*), kas ir kooperatīva krājaizdevu sabiedrība ar mainīgu kapitālu, kurai piešķirta atļauja kā kredītiestādei un kura pieder tīkla dalībniekiem.

2 Prasītāja *Crédit mutuel Arkéa* ir kooperatīva krājaizdevu sabiedrība ar mainīgu kapitālu, kurai ir piešķirta atļauja kā kredītiestādei. Tā tika izveidota 2002. gadā, apvienojoties vairākām reģionālajām krājaizdevu sabiedrību federācijām. Citas federācijas apvienojās, izveidojot *CM11–CIC*, savukārt vēl citas saglabāja neatkarību.

3 Ar 2014. gada 19. septembra vēstuli prasītāja paziņoja Eiropas Centrālajai bankai (ECB) savu analīzi par neiespējamību pakļaut to ECB prudenciālajai uzraudzībai ar *CNCM* starpniecību. 2014. gada 10. novembra vēstulē ECB norādīja, ka šajā jautājumā tai ir jāvēršas Francijas kompetentajās iestādēs.

4 2014. gada 19. decembrī ECB paziņoja *CNCM* lēmuma projektu, ar ko nosaka prudenciālas prasības *Crédit mutuel* grupai, lūdza, lai tā paziņotu šo projektu dažādajām tās veidojošajām struktūrām, un noteica termiņu, kādā tām jāiesniedz savi apsvērumi. 2015. gada 16. janvārī prasītāja paziņoja ECB savus apsvērumus. 2015. gada 30. janvārī *CNCM* pauda savu viedokli par prasītājas iesniegtajiem apsvērumiem.

5 2015. gada 19. februārī ECB paziņoja *CNCM* pārskatītu lēmuma projektu, ar ko nosaka prudenciālas prasības *Crédit mutuel* grupai, kā arī to veidojošajām struktūrām, lūdzot, lai tā paziņotu šo pārskatīto projektu šīm struktūrām, un noteica termiņu, kādā tām jāiesniedz savi apsvērumi. 2015. gada 27. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus.

6 2015. gada 17. jūnijā ECB pieņēma lēmumu, ar ko noteica prudenciālas prasības, kas piemērojamas *Crédit mutuel* grupai, kurā tā uzsvēra, ka tā ir iestāde, kas veic *CNCM* prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī, un ka tā ir kompetentā iestāde, kas ir atbildīga par šajā lēmumā minēto struktūru, tostarp prasītājas, uzraudzību (preambulas 1. apsvērums). Šī lēmuma 2. panta 1. punktā bija konkrēti norādīts, ka *CNCM* nodrošina, ka *Crédit mutuel* grupa pastāvīgi pilda I pielikumā minētās prasības. No minētā lēmuma 2. panta 3. punkta izrietēja, ka prasītājai ir pastāvīgi jāpilda II-2. pielikumā norādītās prasības, saskaņā ar kurām pirmā līmeņa pašu kapitāla (turpmāk tekstā – ""CET 1" pašu kapitāls") rādītājs bija noteikts 11 % apmērā.

7 2015. gada 17. jūlijā prasītāja lūdza pārskatīt šo lēmumu, pamatojoties uz Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko ECB uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatregula"), 24. pantu, skatītu kopsakarā ar ECB Lēmuma 2014/360/ES (2014. gada 14. aprīlis) par Administratīvās pārskatīšanas padomes izveidošanu un tās darbības noteikumiem (OV 2014, L 175, 47. lpp.) 7. pantu. Administratīvās pārskatīšanas padomes (turpmāk tekstā – "pārskatīšanas padome") sēde notika 2015. gada 31. augustā.

8 2015. gada 14. septembrī pārskatīšanas padome sniedza atzinumu par ECB lēmuma likumību. Būtībā tā uzsvēra, ka prasītājas kritikā par 2015. gada 17. jūnija lēmumu varēja nošķirt trīs iebildumus, ņemot vērā, ka tā apstrīdēja *Groupe Crédit mutuel* prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ar *CNCM*

starpniecību, jo tā nebija kredītiestāde (pirmais iebildums), ka tā apgalvoja, ka "*Groupe Crédit mutuel*" nepastāvēja (otrais iebildums), un ka tā apstrīdēja ECB lēmumu par "CET 1" pašu kapitāla rādītāja palielināšanu no 8 % uz 11 % (trešais iebildums).

9 Attiecībā uz pirmo iebildumu pārskatīšanas padome, pirmkārt, atgādināja, ka ECB ar 2014. gada 1. septembra lēmumu atzina, ka *Crédit mutuel* grupa bija nozīmīga grupa, kas bija pakļauta prudenciālajai uzraudzībai, un šajā ziņā tā norādīja, ka prasītāja bija šīs grupas dalībniece iestāde un ka *CNCM* bija tās augstākais konsolidācijas līmenis. Otrkārt, tā norādīja, ka centrālās iestādes jēdziens, kas minēts Eiropas Centrālās bankas Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (VUM pamatregula) (OV 2014, L 141, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VUM pamatregula"), 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp., labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp., un OV 2013, L 321, 6. lpp.), 10. pantā, Eiropas Savienības tiesībās nebija definēts un ka nebija noteikta prasība, ka minētajai centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādei, šīs interpretācijas pamatojumam atsaucoties uz Eiropas Banku uzraudzītāju komitejas (EBUK) 2010. gada 18. novembra pamatnostādnēm (turpmāk tekstā – "EBUK pamatnostādnes"), kā arī pamatregulas 4. panta 1. punkta g) apakšpunktu. Treškārt, pārskatīšanas padome norādīja, ka, lai veiktu konsolidētu prudenciālo uzraudzību, ECB nebija jābūt visām uzraudzības un sankciju piemērošanas pilnvarām attiecībā uz grupas mātesuzņēmumu. Ceturtkārt, tā atgādināja, ka pirms šo pilnvaru nodošanas ECB *Crédit mutuel* grupa bija pakļauta Francijas kompetentās iestādes, proti, *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (*ACPR*), prudenciālajai uzraudzībai konsolidētā līmenī ar *CNCM* starpniecību.

10 Attiecībā uz otro iebildumu pārskatīšanas padome atzina, ka *Crédit mutuel* grupa atbilda nosacījumiem, kas minēti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā, uz kuru ir atsauce VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā. Pirmkārt, pārskatīšanas padome uzskatīja, ka, lai arī *CNCM* bija apvienības statuss, tas neliedza solidaritātes pastāvēšanu ar radniecīgajām iestādēm. Otrkārt, tā uzskatīja, ka *Crédit mutuel* grupas pārskati kopumā bija sagatavoti konsolidētā līmenī. Treškārt, tā apstiprināja, ka ECB bija pamatoti norādījusi, ka *CNCM* bija pilnvaras sniegt norādījumus radniecīgo iestāžu vadībai.

11 Attiecībā uz trešo iebildumu pārskatīšanas padome uzskatīja, ka ECB apsvērumos saistībā ar prasītājas "CET 1" pašu kapitāla prasībām nebija pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un ka tās nebija nesamērīgas. Šajā ziņā tā norādīja uz pastāvīgām nesaskaņām starp prasītāju un *CNCM*, kuras liecinot par pārvaldības problēmām, kas varēja izraisīt papildu apdraudējumus.

12 2015. gada 5. oktobrī ECB pieņēma Lēmumu ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28 par prudenciālajām prasībām, kas piemērojamas *Crédit mutuel* grupai, ar ko atceļ un aizstāj 2015. gada 17. jūnija lēmumu saskaņā ar pamatregulas 24. panta 7. punktu, – kura saturs palika identisks.

13 2015. gada 9. oktobrī ECB pieņēma lēmuma projektu, par kuru prasītāja varēja iesniegt savus apsvērumus.

14 2015. gada 4. decembrī ECB pieņēma Lēmumu ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ar ko nosaka jaunas prudenciālās prasības *Crédit mutuel* grupai, kā arī tās sastāvā esošām iestādēm. Apstrīdētā lēmuma 1. punktā noteiktas konsolidētas prudenciālās prasības, kas piemērojamas *Crédit mutuel* grupai, un tā 3. punkts attiecas uz prasītājai piemērojamajām prasībām. Šajā pēdējā minētajā punktā ECB noteica prasītājai "CET 1" pašu kapitāla rādītāju 10,75 % apmērā.

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 3. februārī, prasītāja cēla šo prasību.

16 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 21. martā, Eiropas Komisija lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu ECB prasījumus.

17 Ar 2016. gada 8. jūnija lēmumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs ļāva Komisijai iestāties lietā ECB prasījumu atbalstam.

18 2016. gada 20. jūlijā Komisija iesniedza savu iestāšanās rakstu.

19 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

20 2017. gada 3. aprīlī Vispārējā tiesa, veicot Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, lūdza ECB iesniegt vairākus dokumentus. ECB šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

21 Pēc Vispārējās tiesas otrās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

22 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu.

23 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2017. gada 6. jūnija tiesas sēdē.

24 Prasītāja lūdz Vispārējo tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu.

25 ECB un Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par prasības pieņemamību

26 ECB apstrīd prasības pieņemamību, lai arī tā oficiāli neceļ iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 130. pantu. Šajā ziņā, pirmkārt, ECB norāda, ka pilnvaras celt šo prasību ir piešķīris prasītājas administratīvās padomes priekšsēdētājs, kuram saskaņā ar Francijas tiesībām nav pārstāvības tiesību, otrkārt, tā apgalvo, ka prasītājai nav tāda statusa, lai celtu prasību par apstrīdēto lēmumu – izņēmums paredzēts 3. punktā –, un, treškārt, tā noliedz, ka prasītājai ir interese celt prasību.

27 Prasītāja lūdz noraidīt ECB izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

1. Par prasītājas padomēm piešķirtā pilnvarojuma likumību

28 ECB norāda, ka sākotnēji prasītājas pārstāvjiem pilnvaras bija piešķīris tās administratīvās padomes priekšsēdētājs, lai arī no Francijas tiesu nolēmumiem, kuros ir interpretēts Francijas *code de commerce* [Komerckodeksa] L.225–51–1. un L.225–56. pants, izriet, ka akciju sabiedrības administratīvās padomes priekšsēdētājam nav likumiskās pārstāvības tiesību un šādas tiesības ir tikai ģenerāldirektoram, izņemot, ja ir pamatota šo amatu apvienošana.

29 Saskaņā ar Reglamenta 51. panta 3. punktu, ja advokāti pārstāv pusi, kas ir privāttiesību juridiska persona, tiem ir jāiesniedz kancelejā šīs pēdējās minētās izsniegtais pilnvarojums. Turklāt saskaņā ar šī reglamenta 51. panta 4. punktu, pilnvarojuma neiesniegšanas gadījumā sekretārs nosaka attiecīgajai pusei saprātīgu termiņu tā iesniegšanai.

30 Reglamenta 51. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī neesošu pilnvarojumu ir iespējams iesniegt vēlāk ar jebkādu šā pilnvarojuma pastāvēšanu apliecinošu dokumentu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 4. februāris, *KSR*/ITSB – *Lampenwelt* (“Moon”), T-374/13, EU:T:2015:69, 12. un 13. punkts; attiecībā uz Tiesas Reglamentu skat. arī spriedumu, 2014. gada 19. jūnijs, *Commune de Millau* un *SEMEA*/Komisija, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, 33. un 34. punkts).

31 Izskatāmajā lietā pēc šāda pieprasījuma saņemšanas prasītājas advokāti iesniedza Vispārējai tiesai tās pilnvarotā pārstāvja, proti, ģenerāldirektora, izsniegtu dokumentu, kas apstiprina nodomu celt prasību.

32 Tādējādi prasību nevar uzskatīt par nepieņemamu pilnvarojuma nelikumības dēļ.

2. Par prasītājas tiesībām celt prasību par apstrīdētā lēmuma 1. punktu

33 ECB būtībā apgalvo, ka prasītājai nav tiesību celt prasību par apstrīdētā lēmuma daļu, kas uz to attiecas, proti, tā 3. punktu.

34 Jānorāda, ka apstrīdētais lēmums, lai arī tas izstrādāts kā viens lēmums, ir jāanalizē kā individuālu lēmumu kopums (šajā nozīmē pēc analoģijas skat. spriedumu, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, EU:C:2002:582, 100. punkts), ar ko ir noteiktas prudenciālās prasības visām 17.1. punktā minētajām struktūrām. Šajā ziņā jānorāda, ka, lai arī saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 22.2. punktu tas tika paziņots *CNCM*, atbilstoši šim pašam punktam pēdējai minētajai ir jāpaziņo katrai grupas struktūrai tā apstrīdētā lēmuma daļa, kas uz to attiecas.

35 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 1. punktu, ciktāl no tā izriet, ka *CNCM* ir jānodrošina, ka *Crédit mutuel* grupa ievēro konkrētas konsolidētās prudenciālās prasības, ir jāsecina, ka tikai *CNCM* ir adresāte LESD 263. panta izpratnē.

36 Ņemot to vērā, prasītāja var celt prasību par apstrīdētā lēmuma 1. punktu tikai ar nosacījumu, ka šis apstrīdētā lēmuma aspekts to skar tieši un individuāli un ka apstrīdētais akts ir reglamentējošs akts, kurā nav iekļauti īstenošanas pasākumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 26. septembris, *Scandinavian Casino Århus*/Komisija, T-615/11, nav publicēts, EU:T:2014:838, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Ciktāl ECB uzskata prasītāju par struktūru, kas ir *Crédit mutuel* grupas locekle, kuras prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ECB nolēma veikt ar *CNCM* starpniecību, ir jāuzskata, ka apstrīdētā lēmuma 1. punkts to skar tieši un individuāli, ciktāl ar to *CNCM* ir padarīta par iestādi, kas ECB priekšā ir atbildīga par tās prudenciālo uzraudzību.

38 No tā noteikti izriet, ka prasītājai ir tiesības celt prasību ne tikai par apstrīdētā lēmuma 3. punktu, bet arī par minētā lēmuma 1. punktu.

3. Par prasītājas interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu

39 ECB, lai noraidītu prasītājas interesi celt prasību, norāda, pirmkārt, ka tā nekad nav iebildusi pret *Crédit mutuel* grupas prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī, ko veica *ACPR*, un, otrkārt, ka tai ir augstāks "CET 1" pašu kapitāla rādītājs nekā apstrīdētajā lēmumā paredzētais.

40 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru interese atcelt tiesību aktu ir tikai tad, ja šī atcelšana pati par sevi var radīt tiesiskas sekas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1986. gada 24. jūnijs, *AKZO Chemie* /Komisija, 53/85, EU:C:1986:256, 21. punkts, un 1999. gada 25. marts, *Gencor*/Komisija, T-102/96, EU:T:1999:65, 40. punkts).

41 Pirmkārt, ciktāl apstrīdētā lēmuma 1. punktā ir konstatēta prasītājas piederība *Crédit mutuel* grupai un paredzēta tās uzraudzība ar *CNCM* starpniecību, taču tā uzskata, ka tai ir jābūt tiešā ECB prudenciālajā uzraudzībā, tai ir interese celt prasību par šo apstrīdētā lēmuma aspektu neatkarīgi no tās attieksmes, kad prudenciālo uzraudzību veica *ACPR*.

42 Otrkārt, prasītājai ir interese lūgt atcelt apstrīdētā lēmuma 3. punktu, ciktāl ar to tai ir jānodrošina "CET 1" pašu kapitāla minimālais līmenis tik ilgi, kamēr minētais lēmums ir spēkā, un neatkarīgi no tā, kāds pašu kapitāla līmenis tai bija noteikts minētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

43 Ņemot vērā iepriekš minēto, ECB izvirzītie nepieņemamības pamati ir jānoraida.

B. Par lietas būtību

44 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza argumentus, kuros var nošķirt trīs pamatus.

45 Lai arī argumentācija ir vērsta pret apstrīdēto lēmumu kopumā, pirmajā un otrajā pamatā minētie argumenti faktiski attiecas tikai uz tā 1. punkta tiesiskumu, saskaņā ar kuru ECB organizē prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ar *CNCM* starpniecību. Ar savu pirmo pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka šis apstrīdētā lēmuma aspekts ir prettiesisks, jo *CNCM* nav kredītiestāde un tādējādi to nevar pakļaut ECB prudenciālajai uzraudzībai. Ar savu otro pamatu tā apgalvo, ka ECB kļūdaini uzskatīja, ka pastāvēja "grupa" prudenciālās uzraudzības nolūkā.

46 Ar trešo pamatu prasītāja būtībā apstrīd "CET 1" pašu kapitāla noteikšanu 10,75 % apmērā, jo pašu kapitāls ir noteikts augstāks par tiesību aktos paredzētajām minimālajām prasībām, piemērojot pamatregulas 16. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 2. punkta a) apakšpunktu. Lai arī šis pamats ir vērsts pret apstrīdēto lēmumu kopumā, ir jākonstatē, ka tas faktiski attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma 3. punkta, ar ko noteiktas prasības prasītājai, tiesiskumu.

1. Par pirmo un otro pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta tiesiskumu

47 No apstrīdētā lēmuma 1. punkta izriet, ka ECB organizē *Crédit mutuel* grupas prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ar *CNCM* starpniecību, uzliekot tai pienākumu nodrošināt, ka grupa ievēro šajā punktā noteiktās prasības.

48 Sākumā ir jānoraida apgalvojums par šo divu pamatu iedarbīguma trūkumu, ko izvirza ECB, pamatojoties uz to, ka prasītāja esot piekritusi veidot nozīmīgu iestādi pamatregulas 6. panta 4. punkta izpratnē, uz ko attiecas tieša ECB prudenciālā uzraudzība. Proti, ar šiem diviem pamatiem prasītāja apstrīd noteikumus par šīs prudenciālās uzraudzības īstenošanu, proti, ka tā tiek īstenota ar *CNCM* starpniecību, ciktāl tā esot *Crédit mutuel* grupas dalībniece.

49 Papildus ir jānorāda, ka, lai arī apstrīdētajā lēmumā nav skaidri minēti iemesli, kuru dēļ ECB nolēma organizēt *Crédit mutuel* grupas prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ar *CNCM* starpniecību, tomēr ECB attiecībā uz šo apstrīdētā lēmuma aspektu ir pārņēmusi 2015. gada 5. oktobra lēmumā pausto nostāju. Ciktāl ECB tajā bija lēmusi atbilstoši pārskatīšanas padomes atzinumam, kas veido apstrīdētā lēmuma kontekstu un kurā tika sniegti paskaidrojumi par šo punktu, kas minēts iepriekš 8.–10. punktā, var uzskatīt, ka ECB ar 2015. gada 5. oktobra lēmumu apstiprināja šajā atzinumā minētos iemeslus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, T-122/15, pašlaik pārsūdzēts, EU:T:2017:337, 125.–127. punkts).

50 Tāpat, ciktāl ECB apstrīdētajā lēmumā attiecībā uz *Crédit mutuel* grupas konsolidēto prudenciālo uzraudzību ar *CNCM* starpniecību ievēro to pašu 2015. gada 5. oktobra lēmumā izklāstīto pieeju, ir jāuzskata, ka likumības pārbaudē var ņemt vērā pārskatīšanas padomes atzinumā minētos iemeslus.

51 Divos pirmajos pamatos prasītāja apstrīd to, kā ECB ir interpretējusi VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu, kā arī Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus, uz kuriem ir norāde šajā pirmajā minētajā normā.

52 Saskaņā ar VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu "uzraudzītā grupa" it īpaši ir "uzraudzītās iestādes, kuru galvenais birojs atrodas vienā un tajā pašā iesaistītajā dalībvalstī, ja vien tās ir pastāvīgi radniecīgas "centrālajai iestādei, kura tās uzrauga" Regulas [..] Nr. 575/2013 10. pantā izpratnē, kas reģistrēta tajā pašā iesaistītajā dalībvalstī".

53 Regulas Nr. 575/2013 10. pantā "Nepiemērošana kredītiestādēm, kuras ir pastāvīgi radniecīgas centrālajai iestādei" ir paredzēts:

"1. Kompetentās iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem var izlemt daļēji vai pilnībā nepiemērot Otrās līdz Astotās daļas prasības vienai vai vairākām kredītiestādēm, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī un kas ir pastāvīgi radniecīgas centrālajai iestādei, kura tās uzrauga un kura veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) centrālās iestādes un radniecīgo iestāžu saistības ir solidāras vai centrālā iestāde pilnībā garantē tās radniecīgo iestāžu saistības;

b) centrālās iestādes un visu radniecīgo iestāžu maksātspēju un likviditāti uzrauga kā vienotu veselumu, pamatojoties uz šo iestāžu konsolidētiem pārskatiem;

c) centrālās iestādes vadība ir pilnvarota dot rīkojumus radniecīgo iestāžu vadībai."

54 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un mērķi, kas ir izvirzīti tiesiskajā regulējumā, kurā šī norma ir ietverta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Izskatāmās lietas apstākļos, pirms tiks izskatīti pirmie divi prasītājas izvirzītie pamati, ir jāsniedz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģiskā un kontekstuālā interpretācija.

a) Par VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģisko un kontekstuālo interpretāciju

56 Pirmkārt, attiecībā uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģisko interpretāciju ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs regulas preambulas 9. apsvērumu tās mērķis ir sīkāk izstrādāt un noteikt procedūras, kā vienotā uzraudzības mehānisma (turpmāk tekstā – "VUM") ietvaros ECB sadarbojas ar valsts kompetentajām iestādēm, kā arī ar nacionālajām norīkotajām iestādēm. Tāpēc, sniedzot VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģisko interpretāciju, ir jāņem vērā arī pamatregulas mērķi.

57 Šajā ziņā jānorāda, ka kredītiestāžu grupu konsolidētajai prudenciālajai uzraudzībai būtībā ir divi mērķi.

58 Pirmais mērķis ir ļaut ECB apjaust apdraudējumus, kas var skart kredītiestādi, bet kas rodas nevis kredītiestādes, bet grupas, kurai tā pieder, līmenī.

59 Tādējādi pamatregulas preambulas 26. apsvērumā ir norādīts:

"Kredītiestādes drošuma un stabilitātes apdraudējums var rasties gan atsevišķas kredītiestādes līmenī, gan banku grupas vai finanšu konglomerāta līmenī. Lai parūpētos par kredītiestāžu drošumu un stabilitāti, ir svarīgi, lai pastāvētu īpaši uzraudzības pasākumi minēto risku mazināšanai. Papildus individuālo kredītiestāžu uzraudzībai ECB uzdevumiem būtu jāiever uzraudzība konsolidētā līmenī, papildu uzraudzība, finanšu pārvaldītājsabiedrību uzraudzība [..]"

60 Otrais kredītiestāžu grupas prudenciālās uzraudzības konsolidētā līmenī mērķis ir novērst to, ka minētās grupas sastāvā esošo struktūru prudenciālo uzraudzību veic dažādas uzraudzības iestādes.

61 Tas it īpaši ir acīmredzams, pirmkārt, apstāklī, ka saskaņā ar pamatregulas preambulas 38. apsvērumu un 6. panta 4. punktu kredītiestādes nozīmīguma vērtējums, saskaņā ar kuru tiek noteikts, vai atsevišķus prudenciālās uzraudzības uzdevumus veiks pati ECB vai tie tiks veikti decentralizēti saskaņā ar VUM (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg* /ECB, T-122/15, pašlaik pārsūdzēts, EU:T:2017:337, 63. punkts), iesaistītajās dalībvalstīs tiks veikts augstākajā konsolidācijas līmenī. Šis mērķis ir noteikts arī VUM pamatregulas 40. panta 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā attiecībā uz prudenciālajai uzraudzībai pakļautajām grupām.

62 Šis mērķis, otrkārt, kļūst acīmredzams arī VUM pamatregulas 40. panta 2. punktā, no kura izriet, ka, ja grupai piederīga struktūra ir pakļauta ECB prudenciālajai uzraudzībai tāpēc, ka tā atbilst tiešas publiskās finanšu palīdzības kritērijam, vai arī tāpēc, ka tā ir viena no trim nozīmīgākajām iesaistītās dalībvalsts kredītiestādēm, šī uzraudzība attiecas uz grupu kopumā.

63 No iepriekš minētā izriet, ka, lai ievērotu pamatregulas mērķus, VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkts un Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā minētie nosacījumi, uz kuriem tajā ir atsauce, ir jāinterpretē, ņemot vērā likumdevēja nodomu ļaut ECB gūt vispārēju pārskatu par visiem apdraudējumiem, kas var skart kredītiestādi, kā arī novērst prudenciālās uzraudzības sadrumstalotību, uzticot to ECB un valsts iestādēm.

64 Attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta mērķi ir jānorāda, ka šī regula attiecas uz prudenciālajām prasībām, kas ir piemērojamas kredītiestādēm. Šajā ziņā Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta mērķis skaidri izriet no tā formulējuma. Tas ir dot iespēju kompetentajai iestādei izlemt daļēji vai pilnībā nepiemērot atsevišķas regulā paredzētās prasības vienai vai vairākām kredītiestādēm, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī un kas ir pastāvīgi radniecīgas centrālajai iestādei, kura tās uzrauga un veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī. Tāpat ar minētās regulas 10. panta 2. punktu ir atļauts piešķirt individuālu atbrīvojumu centrālajai iestādei no to pašu prudenciālo prasību ievērošanas.

65 Tomēr izskatāmajā lietā Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā minētie nosacījumi nav piemērojami saskaņā ar šo pēdējo minēto regulu, lai izvērtētu iespēju piešķirt individuālu atbrīvojumu centrālajai iestādei, bet ir piemērojami VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā veiktās atsauces dēļ, lai pārbaudītu, vai pastāv prudenciālajai uzraudzībai pakļauta grupa.

66 Turklāt gadījumā, ja, iespējams, tiktu atzīta prudenciālajai uzraudzībai pakļautas grupas VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta izpratnē pastāvēšana, tas nenozīmē, ka tai piederīgām kredītiestādēm tiks piešķirts Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētais atbrīvojums, jo kompetentā iestāde var nepiešķirt individuālu atbrīvojumu pat tad, ja ir izpildīti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi.

67 Proti, apstāklis, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi var tikt izpildīti, rada atšķirīgas sekas atkarībā no tā, vai runa ir par VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu vai tikai Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktu. Pirmajā gadījumā tas nozīmē, ka grupu uzrauga ECB, ja arī ir izpildīti VUM pamatregulas 40. pantā paredzētie nosacījumi. Otrajā gadījumā individuāls atbrīvojums no prudenciālu prasību ievērošanas grupā netiek piešķirts automātiski, bet ir atkarīgs no kompetentās iestādes pilnvarām.

68 Tādējādi, ja ir izpildīti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi, ECB var secināt, ka ir jāpiemēro VUM pamatregulas 2. panta 21. punkts, un, būdama kompetentā iestāde saskaņā ar Regulu Nr. 575/2013, tā var veikt visas grupas prudenciālo uzraudzību, atsakoties piešķirt grupas iestādēm individuālu atbrīvojumu no prudenciālo prasību ievērošanas.

69 No iepriekš minētā izriet, ka VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta interpretācijā nozīme ir tikai tā mērķiem, lai arī tajā ir atsauce uz VUM pamatregulas 10. panta 1. punktu.

70 Otrkārt, attiecībā uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta kontekstuālo interpretāciju ir jānorāda, ka savā atzinumā pārskatīšanas padome vairākkārt ir atsaukusies uz EBUK pamatnostādnēm, lai secinātu, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi bija izpildīti. Tādējādi ir jāpārbauda, vai minētās pamatnostādnes ir VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā paredzētais tiesiskā konteksta elements, kuram var būt nozīme, interpretējot Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus, uz kuriem tajā ir atsauce.

71 Jāatgādina, ka EBUK ir Eiropas Banku iestādes (EBI) priekštece un ka EBUK pamatnostādnes attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/48/EK (2006. gada 14. jūnijs) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (pārstrādāta versija) (OV 2006, L 177, 1. lpp.), kas ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/111/EK (2009. gada 16. septembris), ar ko groza Direktīvu 2006/48/EK, Direktīvu 2006/49/EK un Direktīvu 2007/64/EK attiecībā uz bankām, kuras saistītas ar galvenajām iestādēm, dažiem pašu kapitāla posteņiem, lieliem riska darījumiem, uzraudzības pasākumiem un krīzes pārvaldību (OV 2009, L 302, 97. lpp.) 3. panta interpretāciju. Direktīvas 2006/48 3. pantā ir paredzēts, ka "vienu vai vairākas kredītiestādes, kas atrodas vienā un tajā pašā dalībvalstī un kas ir pastāvīgi saistītas ar kādu galveno iestādi, kura tās uzrauga un kura ir dibināta tajā pašā dalībvalstī, var atbrīvot no prasībām [..], ja attiecīgās valsts tiesību akti paredzēja, ka [..]". Turpinājumā bija minēti trīs nosacījumi, kas tagad ir iekļauti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā.

72 Papildus ir jānorāda, ka EBUK pamatnostādnes tika pieņemtas pēc attiecīga likumdevēja lūguma, kas ir izklāstīts Direktīvas 2009/111 preambulas 2. apsvērumā. Proti, EBUK tika lūgts "[izstrādāt] pamatnostādnes, lai uzlabotu konverģences uzraudzības praksi [attiecībā uz Direktīvas 2006/48 3. pantu]".

73 Tādējādi, ņemot vērā, ka Direktīvas 2006/48 3. panta un Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta formulējumi ir identiski, un apstākļus, kādos tika pieņemtas EBUK pamatnostādnes, proti, tolaik tās pieņēma kompetentā struktūra pēc likumdevēja lūguma, EBUK pamatnostādnes var ņemt vērā, aplūkojot tiesisko kontekstu, uz kuru attiecas VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkts.

74 Tomēr tiesību aktu interpretācija, kuru ir sniegusi administratīvā iestāde, nevar būt saistoša Savienības tiesai, kurai vienīgajai ir kompetence interpretēt Savienības tiesības saskaņā ar LES 19. pantu.

75 Turklāt ir jāuzsver, ka EBUK šo interpretāciju sniedza, ņemot vērā tikai Direktīvas 2006/48 3. panta mērķus, kas bija analoģiski Regulas Nr. 575/2013 10. panta mērķiem, proti, atļaut piešķirt individuālu atbrīvojumu no prudenciālo prasību ievērošanas, ja tās tiek ievērotas grupā.

76 Taču 65.–69. punktā izklāstīto iemeslu dēļ nozīme ir nevis šiem mērķiem, bet VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā noteiktajiem mērķiem, kurus nebija iespējams ņemt vērā EBUK pamatnostādņu pieņemšanas laikā.

77 Tādējādi, lai arī EBUK pamatnostādnes ir elements, kuru Savienības tiesa, iespējams, var ņemt vērā, tām nevar piešķirt jebkāda veida autoritāti.

b) Par pirmo pamatu, kas balstīts uz to, ka CNCM nav kredītiestādes statusa

78 Prasītāja apalvo, ka gan no pamatregulas un VUM pamatregulas, gan no Regulas Nr. 575/2013 izriet, ka centrālajai iestādei radniecīgu iestāžu prudenciālā uzraudzība konsolidētā līmenī ir iespējama tikai tad, ja centrālajai iestādei ir kredītiestādes statuss, un tas tā nav *CNCM* gadījumā.

79 ECB, kuru atbalsta Komisija, lūdz šo pamatu noraidīt.

80 Iesākumā ir jānorāda, ka, lai arī prasītāja savos rakstos norāda, ka LESD 127. panta 6. punkts, kā arī pamatregula attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību, tā neizvirza nevienu iebildi par VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta prettiesiskumu, kura ir balstīta uz tā iespējamo nesaderību ar LESD 127. panta 6. punktu vai pamatregulu gadījumā, ja tas būtu jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav noteikta prasība, ka centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādes statusam.

81 Tādējādi saistībā ar šo pamatu tikai ir jāpārbauda, vai VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā lietotais jēdziens "centrālā iestāde" ir jāsaprot kā iestāde, kurai ir kredītiestādes statuss.

82 Ciktāl VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā ir atsauce uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, ir jāpārbauda, vai kredītiestādes statuss ir ieviests tieši ar VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu vai netieši ar minētajiem nosacījumiem.

1) Par jautājumu, vai centrālās iestādes kredītiestādes statuss ieviests ar VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu

83 Būtībā prasītāja apgalvo, ka, ciktāl LESD 127. panta 6. punkts, kā arī pamatregula attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību, VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkts esot jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz centrālajām iestādēm, kurām ir kredītiestādes statuss. Tā piebilst, ka šo neiespējamību veikt prudenciālo uzraudzību konsolidētā līmenī ar tādas centrālās iestādes starpniecību, kurai nav šāda statusa, apstiprinot tas, ka šajā situācijā ECB nav uzraudzības un sankciju noteikšanas pilnvaru.

84 Piemērojot 54. punktā minēto judikatūru, ir jāsniedz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta gramatiskā, teleoloģiskā un kontekstuālā interpretācija.

85 Pirmkārt, attiecībā uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta gramatisko interpretāciju ir jānorāda, ka tā formulējumā nav norādīts, ka centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādes statusam, pretēji gadījumam, kas paredzēts šīs regulas 2. panta 21. punkta a) apakšpunktā, kurā ir tieša atsauce uz tādas grupas prudenciālo uzraudzību, kuras mātesuzņēmumam ir kredītiestādes statuss.

86 Otrkārt, VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģiskajā interpretācijā ir jāņem vērā 63. punktā izklāstītie mērķi.

87 Taču, nepastāvot vajadzībai rūpīgi pārbaudīt Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus, uz kuriem attiecas otrais pamats, šajā posmā pietiek uzsvērt, ka gadījumā, ja minētie nosacījumi būtu izpildīti, no tā būtu loģiski jāsecina, ka centrālajai iestādei radniecīgas iestādes ir pietiekami tuvas, lai konstatētu grupas pastāvēšanu. It īpaši gadījumā, ja kredītiestāde nepilda savas saistības, Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā solidaritātes nosacījuma dēļ var rasties apdraudējums citām iestādēm, kas ir radniecīgas tai pašai centrālajai iestādei. Tādējādi saskaņā ar pamatregulas un VUM pamatregulas mērķiem kvalifikācija "uzraudzītā grupa" VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta izpratnē ir saglabājama, neatkarīgi no tā, vai šīs grupas centrālajai iestādei ir kredītiestādes statuss.

88 Turklāt, ja tiktu pieņemta prasītājas analīze, tas nozīmētu, ka dažādas tādai centrālajai iestādei radniecīgās iestādes, kurai nebūtu kredītiestādes statusa, bet kura atbilstu Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, atkarībā no to nozīmīguma tiktu pakļautas vai nu tikai ECB uzraudzībai, vai arī tiešai valsts kompetento iestāžu uzraudzībai VUM ietvaros, beigu beigās sadrumstalojot prudenciālo uzraudzību, kas būtu pretrunā gan pamatregulas, gan VUM pamatregulas mērķiem.

89 Treškārt, attiecībā uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta konteksta interpretāciju prasītāja būtībā pamatoti norāda, pirmkārt, ka pamatregulā ECB ir paredzētas konkrētas prerogatīvas, tostarp iespēja noteikt administratīvas sankcijas, kas saistītas ar tai uzlikto uzraudzības pienākumu, un, otrkārt, ka atbilstošajās pamatregulas tiesību normās nav paredzēts īstenot šādas prerogatīvas attiecībā uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā minētajām centrālajām iestādēm.

90 Proti, gan pamatregulas 10. pants par informācijas pieprasīšanu, gan tās 11. pants par vispārējo izmeklēšanu un tās 16. pants par uzraudzības pilnvarām attiecas uz ECB prerogatīvu īstenošanu attiecībā uz kredītiestādēm, finanšu pārvaldītājsabiedrībām, jauktas darbības pārvaldītājsabiedrībām un jauktajām finanšu pārvaldītājsabiedrībām. Šīs regulas 18. pantā ir minēta arī iespēja noteikt sodus kredītiestādēm, finanšu pārvaldītājsabiedrībām vai jauktajām finanšu pārvaldītājsabiedrībām.

91 Tomēr ir jāņem vērā apstāklis, saskaņā ar kuru grupas prudenciālā uzraudzība konsolidētā līmenī tiek veikta papildus tās sastāvā esošo kredītiestāžu, prudenciālajai uzraudzībai individuālā līmenī, bet tā to neaizvieto, kā tas ir atgādināts pamatregulas preambulas 38. apsvēruma otrajā teikumā.

92 Tādējādi neiespējamība ECB īstenot šādas prerogatīvas attiecībā uz centrālo iestādi, kurai nav kredītiestādes statusa, nav šķērslis, lai veiktu atbilstīgu prudenciālo uzraudzību, jo ECB var izmantot šīs prerogatīvas attiecībā uz minētajai centrālajai iestādei radniecīgajām iestādēm.

93 No iepriekš minētā izriet, ka VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to ir noteikta prasība, ka centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādes statusam.

2) Par jautājumu, vai centrālās iestādes kredītiestādes statuss izriet no Regulas Nr. 575/2013 10. panta

94 Prasītāja uzskata, ka, lai ievērotu Regulu Nr. 575/2013, centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādes statusam. Šajā ziņā tā atsaucas, pirmkārt, uz Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punktu un, otrkārt, uz šīs regulas 10. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

95 Pirmkārt, Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punktā ir precizēts, ka, "ja piemēro 10. pantu, minētajā pantā norādītā centrālā iestāde ievēro Otrās līdz Astotās daļas prasības, pamatojoties uz centrālās iestādes kopējo konsolidēto finanšu stāvokli, ko veido centrālā iestāde kopā ar tās radniecīgajām iestādēm". No otrās līdz astotajai daļai attiecīgi attiecas uz pašu kapitālu, pašu kapitāla prasībām, lieliem riska darījumiem, riska darījumiem attiecībā uz nodotu kredītrisku, likviditātes prasībām, sviru un informāciju, kas ir jāpublicē iestādēm. Būtībā prasītāja apgalvo, ka tikai kredītiestāde var ievērot šīs prasības.

96 Jākonstatē, ka šai argumentācijai nevar piekrist, jo saskaņā ar to Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punkta ievērošana kļūst par nosacījumu, lai piemērotu šīs regulas 10. pantu, un tas ir pretrunā gan minētā 10. panta gramatiskajai interpretācijai, gan šo divu tiesību normu savstarpējai saiknei.

97 Pirmkārt, Regulas Nr. 575/2013 10. panta formulējumā nav nekādas atsauces uz šīs pašas regulas 11. panta 4. punktu.

98 Otrkārt, ņemot vērā šo divu tiesību normu attiecību loģiku, Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punkts ir īstenojams kā šīs pašas regulas 10. panta piemērošanas sekas, nevis kā piemērošanas nosacījums. Proti, ja kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 10. pantu piekrīt atbrīvot centrālajai iestādei radniecīgas iestādes no prudenciālo prasību ievērošanas individuālā līmenī, ir piemērojams Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punkts, ar ko minētajai centrālajai iestādei ir noteikts pienākums pildīt prudenciālās prasības konsolidētās situācijas līmenī vienotā veselumā, kuru tā veido ar radniecīgajām iestādēm.

99 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šajā lietā netiek apstrīdēta lēmuma par centrālajai iestādei radniecīgu iestāžu individuālu atbrīvojumu no prudenciālo prasību ievērošanas pamatotība, bet gan grupas pastāvēšana VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Taču šajā pēdējā minētajā tiesību normā ir atsauce nevis uz šīs regulas 11. panta 4. punktu, bet tikai uz Regulas Nr. 575/2013 10. pantu.

100 Tādējādi, lai arī iespējamās grūtības, kas centrālajai iestādei rodas saistībā ar Regulas Nr. 575/2013 11. panta 4. punkta noteikumu ievērošanu, var būt atbilstīgs apsvērums brīdī, kad kompetentā iestāde piešķir individuālu atbrīvojumu – kas ir tikai iespēja, pat ja ir izpildīti Regulas Nr. 575/2013 10. pantā paredzētie nosacījumi, – tas neietekmē ECB īstenoto visas grupas prudenciālo uzraudzību.

101 Otrkārt, ar Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto nosacījumu ir paredzēts, ka "centrālās iestādes un visu radniecīgo iestāžu maksātspēju un likviditāti uzrauga kā vienotu veselumu, pamatojoties uz šo iestāžu konsolidētiem pārskatiem".

102 Jautājums par to, vai *CNCM* atbilst šim nosacījumam, ir aplūkots otrā pamata otrajā daļā. Šajā stadijā tikai ir jāpārbauda, vai centrālajai iestādei obligāti ir jābūt kredītiestādes statusam, lai ievērotu Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

103 Lai izpildītu šo nosacījumu, ir jāievēro divi kritēriji. Pirmais kritērijs ir grupas konsolidētu pārskatu esamība. Otrais kritērijs ietver visu grupas iestāžu maksātspējas un likviditātes uzraudzību, pamatojoties uz minētajiem konsolidētajiem pārskatiem.

104 Šajā ziņā ir jāatbalsta EBUK pamatnostādņu 24. punktā izklāstītā nostāja, saskaņā ar kuru šī prasība uzraudzīt visu grupas iestāžu maksātspēju un likviditāti, pamatojoties uz minētajiem konsolidētajiem pārskatiem, ir jāsaprot no prudenciālās uzraudzības viedokļa, jo VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkts attiecas tieši uz prudenciālajai uzraudzībai pakļauto grupu definīciju.

105 Tāpat EBUK savās pamatnostādnēs arī pamatoti norādīja, ka nebija nepieciešams, ka centrālajai iestādei bija jābūt kredītiestādes statusam, jo pietika ar to, ka bija izpildīti divi Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā skaidri minētie kritēriji, lai varētu uzraudzīt, vai grupa ievēro prudenciālās prasības.

106 Proti, konsolidētu finanšu pārskatu esamība ļauj gūt vispārēju priekšstatu par vienota veseluma, ko veido centrālā iestāde un tai radniecīgas iestādes, finanšu situāciju, uz kuru pamatojoties kompetentā iestāde var nodrošināt, ka šī vienotā veseluma likviditāte un maksātspēja atbilst prudenciālajām prasībām, neatkarīgi no tā, vai centrālajai iestādei ir kredītiestādes statuss.

107 Tādējādi ir jāsecina, ka nedz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā, nedz šīs regulas 11. panta 4. punktā nav noteikts, ka centrālajai iestādei ir jābūt kredītiestādes statusam, lai piemērotu VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu.

108 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais pamats ir jānoraida.

c) Par otro pamatu, kas ir balstīts uz prudenciālajai uzraudzībai pakļautas grupas VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 575/2013 10. panta izpratnē neesamību

109 Ar otro pamatu prasītāja apgalvo, ka *Crédit mutuel* neizpilda nosacījumus, kas paredzēti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā, uz kuru ir atsauce VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā, tādējādi to nevarot kvalificēt kā "grupu" šīs tiesību normas izpratnē. Šajā pamatā var nošķirt trīs daļas, kas balstītas uz to nosacījumu neizpildi, kuri attiecīgi ir minēti Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā, šis regulas 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā un šīs regulas 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

1) Par otrā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

110 Sākumā prasītāja uzsver, ka no Regulas Nr. 575/2013 6. panta izriet, ka kredītiestādēm principā esot jāievēro prudenciālās prasības individuālā līmenī un ka šīs regulas 10. pantā paredzētā iespēja esot izņēmums, kas ir piemērojams tikai tad, ja grupu var uzskatīt par vienotu veselumu un ja prudenciālo prasību piemērošanai individuālā līmenī neesot nekādas pievienotās vērtības.

111 Prasītāja apgalvo, ka *CNCM* nav pašu kapitāla un nav arī tiesību uz pašu kapitālu, kas ļautu tai garantēt vai solidāri uzņemties savu radniecīgo iestāžu saistības, līdz ar to ECB nepamatoti lēma, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts.

112 Pirmkārt, prasītāja būtībā apgalvo, ka solidaritātes un garantijas jēdzienus var interpretēt tikai saskaņā ar Francijas tiesību normām par *CNCM* un tās radniecīgo iestāžu attiecībām. Taču, pirmkārt, solidaritāte *code civil français* [Francijas Civilkodeksa] 1200. panta izpratnē starp *CNCM* un tās radniecīgajām iestādēm attiecībā uz to aizdevējiem nepastāvot. Otrkārt, *CNCM* neuzņemoties savu radniecīgo iestāžu saistības Francijas Civilkodeksa 2288. panta izpratnē, nedz arī sniedzot autonomu garantiju šī kodeksa 2321. panta izpratnē. Treškārt, *CMF* L.511–31. pantu nevarot interpretēt tādējādi, ka tajā ir paredzēta *CNCM* solidaritātes vai garantijas esamība par labu tās radniecīgajām iestādēm. Ceturtkārt, tas pats attiecoties uz īpašajiem *CNCM* piemērojamajiem noteikumiem, kas minēti *CMF* L.512–55. un nākamajos pantos. Prasītāja piebilst, ka grupā nav nekāda finansiālas palīdzības mehānisma, ko varētu izveidot saskaņā ar *CMF* L.613–46. un nākamajiem pantiem.

113 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka *CNCM* nav nekādu pilnvaru pārvest pašu kapitālu starp radniecīgajām iestādēm. Pirmām kārtām *CMF* L.511–31. pantā neesot paredzēts, ka centrālās iestādes var veikt šādus pārvedumus un otrām kārtām saskaņā ar nesen izstrādāto *Conseil constitutionnel* [Konstitucionālās padomes] judikatūru neesot iespējams veikt obligātus pārvedumus bez attiecīgo radniecīgo iestāžu piekrišanas.

114 Treškārt, prasītāja apalvo, ka vispārpiemērojamajā *CNCM* 1992. gada 10. marta Lēmumā Nr. 1–1992 par solidaritāti starp savstarpējām krājaizdevu sabiedrībām un lauksaimniecības savstarpējām krājaizdevu sabiedrībām nav paredzēts, ka centrālās iestādes un radniecīgo iestāžu saistības ir solidāras, un vai tās tiek savstarpēji garantētas. Tā atgādina, ka apstrīdētajā lēmumā ir uzsvērts, ka *Crédit mutuel* iekšienē nav definēts solidaritātes mehānisms. Tā arī uzskata, ka kapitāla pastāvēšana 2 % apmērā no noguldījumiem *CCCM* neļauj secināt, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts.

115 ECB, kuru atbalsta Komisija, lūdz noraidīt otrā pamata pirmo daļu.

116 Saistībā ar šo pirmo nosacījumu ir jāpārbauda, vai *CNCM* un tai radniecīgo iestāžu saistības ir solidāras un vai *CNCM* pilnībā garantē tās radniecīgo iestāžu saistības.

117 Pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta tvērumu sākumā ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru vārdkopas "saistības ir solidāras" un "garantē [..] saistības" ir jāinterpretē, ņemot vērā atbilstošos Francijas Civilkodeksa pantus.

118 Proti, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas prasībām, gan no vienlīdzības principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un tvērumu, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā tiesību normas kontekstu un attiecīgā regulējuma mērķi (skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Vapenik*, C-508/12, EU:C:2013:790, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Tā kā Regulā Nr. 575/2013 nav definēti jēdzieni "solidaritāte" un "garantija", atsaucoties uz dalībvalstu tiesībām, ir jāuzskata, ka runa ir par autonomiem Savienības tiesību jēdzieniem.

120 Pārskatīšanas padome savā atzinumā atsaucās uz EBUK pamatnostādnēs izklāstīto interpretāciju.

121 Šajā ziņā EBUK pamatnostādņu 19. punktā ir pamatoti norādīts, ka Direktīvas 2006/48 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā, kura formulējums ir analoģisks Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumam, ir paredzēti dažādi gadījumi, proti, centrālās iestādes garantija attiecībā uz tās radniecīgajām iestādēm, savstarpēja centrālās iestādes un radniecīgo iestāžu sniegta garantija vai arī savstarpējas garantijas grupā, kuras ietvaros radniecīgās iestādes ir garantiju sniedzējas viena otrai.

122 EBUK pamatnostādņu 20. punktā būtībā ir norādīts, ka, lai pastāvētu garantija vai solidaritāte, "ar izveidoto mehānismu palīdzību [..] jānodrošina, ka juridiski vai faktiski nebūtu nekādu šķēršļu pašu kapitāla vai likviditātes ātrajiem pārvedumiem grupā, lai nodrošinātu iespēju izpildīt saistības pret centrālās grupas un tai radniecīgo iestāžu kreditoriem" un "visai grupai atbilstoši iedibinātajiem mehānismiem ir jāsniedz nepieciešamā palīdzība no pieejamajiem līdzekļiem".

123 Jākonstatē, ka šo EBUK sniegtās interpretācijas otro aspektu nevar pieņemt pilnībā, vismaz tādos apstākļos, kad Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir piemērojams VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktā veiktās atsauces dēļ.

124 Proti, ja pieņemtu EBUK nostāju, Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētais nosacījums attiecībā uz pašu kapitāla pārvešanu starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumiem būtu jāinterpretē tādējādi, ka tie varētu saņemt individuālu atbrīvojumu no prudenciālo prasību

ievērošanas. Tas bija paredzēts Direktīvas 2006/48 69. pantā, un tagad tas ir noteikts Regulas Nr. 575/2013 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, saskaņā ar kuru nepastāv "nekādi būtiski praktiski vai juridiski šķēršļi, kas varētu kavēt mātesuzņēmumu veikt tūlītēju pašu kapitāla pārskaitīšanu vai saistību nokārtošanu".

125 Taču pirmām kārtām ir jānorāda, ka šīs abas tiesību normas, proti, Regulas Nr. 575/2013 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 10. panta 1. punkta a) apakšpunkts, ir formulētas atšķirīgi, kas liedz pieņemt interpretāciju, saskaņā ar kuru likumdevēja lietotos jēdzienus saistībā ar vienu situāciju veidu, proti, attiecībām starp mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumiem, attiecinātu uz citu situāciju veidu, proti, attiecībām starp radniecīgajām iestādēm un centrālo iestādi.

126 Otrām kārtām šāda interpretācija būtu pretrunā VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta mērķiem.

127 Proti, kā norādīts 58.–63. punktā, pamatregulas un VUM pamatregulas kontekstā grupas jēdziena mērķis ir atļaut ECB apjaust apdraudējumus, kuri var skart kredītiestādi, taču kuri rodas nevis kredītiestādes, bet grupas, kurai tā pieder, līmenī. Taču, ja pastāv pašu kapitāla un likviditātes pārvešanas saistības grupā, lai nodrošinātu saistību pret kreditoriem izpildi – neatkarīgi no tā, vai šī pārvešana tiek veikta saskaņā ar EBUK paredzētajiem noteikumiem, – apdraudējums, kas skar radniecīgo kredītiestādi, var skart arī visu grupu, kurai tā pieder, tas savukārt nozīmē, ka ECB var veikt prudenciālo uzraudzību attiecībā uz vienoto veselumu, ko veido centrālā iestāde un tai radniecīgās iestādes.

128 Šī paša iemesla dēļ prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 loģikai šīs regulas 10. pantā paredzētais atbrīvojums būtu jāpiešķir tikai tad, ja prudenciālo prasību piemērošanai individuālajā līmenī nebūtu nekādas pievienotās vērtības, nav nozīmes, jo šajā gadījumā runa ir tikai par uzraudzītas grupas pastāvēšanu VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta izpratnē un 66.–68. punktā izklāstīto iemeslu dēļ konstatējums par šādas grupas pastāvēšanu nenozīmē, ka iestādēm, kas to veido, automātiski tiek piešķirts Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā paredzētais izņēmums.

129 Tāpēc, pamatojoties ne tikai uz VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta mērķi, bet arī uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumu, ir jāsecina, ka šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētais nosacījums ir izpildīts, ja grupā pastāv pašu kapitāla un likviditātes pārvešanas saistības, lai nodrošinātu, ka saistības pret kreditoriem tiek izpildītas.

130 Otrkārt, attiecībā uz pirmā nosacījuma piemērošanu šajā lietā ir jāatgādina, ka pārskatīšanas padome minēja vairākus iemeslus, lai pamatotu, kāpēc tie ir jāievēro. Runa, pirmkārt, ir par *CMF* L.511–31. panta noteikumiem, otrkārt, *CNCM* beznosacījuma saistībām sniegt palīdzību grūtībās esošām krājaizdevu sabiedrībām, kas izrietot no *CNCM* 1992. gada 10. marta Lēmuma Nr. 1-1992 (skat. 114. punktu), treškārt, par *CNCM* un *CCCM* resursu pastāvēšanu un iespēju tos mobilizēt, ceturtkārt, par *CCCM* statūtiem un, piektkārt, par apstākli, ka agrāk tika sniegta ārkārtas palīdzība grūtībās esošām iestādēm.

131 Attiecībā uz pirmo iemeslu, ko ir uzsvērusi pārskatīšanas padome, proti, *CMF* L.511–31. panta formulējumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts normatīvo vai administratīvo tiesību normu piemērojamība ir jāizvērtē, ņemot vērā valstu tiesu sniegto interpretāciju (skat. spriedumu, 2015. gada 16. septembris, Komisija/Slovākija, C-433/13, EU:C:2015:602, 81. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr, ja nav valsts kompetento tiesu nolēmuma, par minēto tiesību normu tvērumu noteikti ir jālemj Vispārējai tiesai.

132 No *CMF* L.511–31. panta formulējuma izriet tikai tas, ka minētajām centrālajām iestādēm ir pienākums veikt "visus nepieciešamos pasākumus, it īpaši nodrošināt katras no šīm iestādēm un sabiedrībām, gan tīkla kopumā maksātspēju un likviditāti".

133 Jākonstatē, ka no *CMF* L.511–31. panta formulējuma paša par sevi nevar secināt, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts, jo atsauce uz "nepieciešamo pasākumu" veikšanu, lai "nodrošināt[u] katras no šīm iestādēm un sabiedrībām, gan tīkla kopumā maksātspēju un likviditāti", ir pārāk vispārīga, lai no tās varētu secināt saistības pārvest pašu kapitālu un likviditāti grupā ar mērķi nodrošināt saistību pret kreditoriem izpildi.

134 Savukārt no 1992. gada 10. marta lēmuma izriet, ka pastāv solidaritātes mehānisms par labu grūtībās esošām krājaizdevu sabiedrībām, proti, krājaizdevu sabiedrībām, kuras nevar ievērot banku regulējumu, krājaizdevu sabiedrībām, kuras nevar absorbēt ārkārtas zaudējumus, krājaizdevu sabiedrībām, kas atrodas negatīvās situācijās, un krājaizdevu sabiedrībām, kuru apgrozāmie līdzekļi ir negatīvi (2. pants). Tajā ir precizēts, ka šī iesaistīšanās var izpausties kā avansa maksājumi ar iespējamām avansa procentu summas subsīdijām, subsīdijas, parastie aizdevumi vai pašu kapitāla aizdevumi un bezmaksas garantijas par visām saistībām vai daļu no tām (3. pants). Visbeidzot, no tā arī izriet, ka, lai gan šī solidaritāte principā tiek īstenota reģionālajā līmenī, krājaizdevu sabiedrība var lūgt solidaritāti valsts līmenī (4. pants) un attiecīgā gadījumā *CNCM* ir obligāti jāsniedz palīdzība grūtībās esošai krājaizdevu sabiedrībai (5. pants).

135 Šie elementi apliecina, ka *Crédit mutuel* iekšienē pastāv pašu kapitāla un likviditātes pārvešanas saistības, lai nodrošinātu saistību pret kreditoriem izpildi.

136 Tādējādi tikai no apstākļa, ka *Crédit mutuel* iekšienē pastāv šāds solidaritātes mehānisms, ECB varēja pamatoti secināt, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts.

137 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja atsevišķs lēmumā norādīts pamatojums pats par sevi ir juridiski pietiekams šā pamatojums, jebkādas kļūdas citā lēmuma pamatojuma daļā nekādā gadījumā neietekmē tā rezolutīvo daļu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 12. jūlijs, Komisija un Francija/TF1, C-302/99 P un C-308/99 P, EU:C:2001:408, 27. punkts, un 2006. gada 12. decembris, *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija, T-155/04, EU:T:2006:387, 47. punkts). Atbilstoši šai judikatūrai Vispārējā tiesa uzskata, ka citu pārskatīšanas padomes atzinumā minēto iemeslu pamatotība nav jāpārbauda.

138 Šo secinājumu neatspēko pretēji vērstā prasītājas argumentācija. Tā tas it īpaši skar atsauci uz *Conseil constitutionnel* 2015. gada 6. februāra Lēmumu Nr. 2014-449 QPC, jo tas attiecās tikai uz *CMF* noteikuma, ar ko *ACPR* tika atļauts pēc savas ierosmes izdot lēmumu par portfeļa ieguldījumu aktīvu pārvešanu par sliktu apdrošināšanas sabiedrībai, atbilstību Francijas Konstitūcijai, tāpēc tam vairs nav nozīmes attiecībā uz solidaritātes mehānismu, kas paredzēts starp tās pašas banku grupas radniecīgajām iestādēm.

139 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

2) Par otrā pamata otro daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

140 Prasītāja apgalvo, ka ECB kļūdaini konstatēja, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts.

141 Pirmkārt, maksātspējas un likviditātes jēdzieni esot attiecināmi tikai uz kredītiestādēm, savukārt *CNCM* ir apvienība.

142 Otrkārt, aizdevējiem, kredītreitingu aģentūrām un regulatoriem maksātspēja un likviditāte esot jāvērtē *CNCM* radniecīgo grupu līmenī. *CNCM* publicētajos pārskatos tikai esot apvienotas dažādas grupas, un šī apvienošana esot mākslīga, jo grupas neveidojot ekonomisku vienību.

143 Treškārt, pārskatīšanas padome esot kļūdaini uzskatījusi, ka šis nosacījums ir izpildīts, pamatojoties uz *CMF* L.511–20. pantu, saskaņā ar kuru "ar centrālo iestādi vai tīklu saistītas finanšu iestādes un sabiedrības L.511–31. panta izpratnē šī kodeksa piemērošanas nolūkā ir uzskatāmas par vienas grupas dalībniecēm". Prasītāja apgalvo, ka šī "grupas" kvalifikācija attiecoties tikai uz *CMF* piemērošanu un tai nav nozīmes, lai atrisinātu jautājumu par to, vai Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti. Tāpat nedz, pamatojoties uz *CMF* L.511–31. pantu, nedz uz *CNCM* statūtu 25. pantu, nevarot pierādīt, ka šis nosacījums ir izpildīts. Tas pats esot attiecināms uz minēto statūtu 2. pantu un citiem *CMF* noteikumiem, uz kuriem atsaucas ECB.

144 ECB un Komisija lūdz noraidīt otrā pamata otro daļu.

145 Saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunktu "centrālās iestādes un visu radniecīgo iestāžu maksātspēju un likviditāti uzrauga kā vienotu veselumu, pamatojoties uz šo iestāžu konsolidētiem pārskatiem".

146 Ņemot vērā 103. un 104. punktā izklāstītos iemeslus, šis nosacījums ietver divu kritēriju ievērošanu. Pirmais kritērijs ir grupas konsolidētu pārskatu esamība. Otrais kritērijs ietver grupas iestāžu kā vienota veseluma maksātspējas un likviditātes uzraudzību no prudenciāla skatpunkta, pamatojoties uz minētajiem konsolidētajiem pārskatiem.

147 Savā atzinumā pārskatīšanas padome uzskatīja, ka šis nosacījums ir izpildīts gan attiecībā uz *CNCM* pienākumiem *CMF* L.511–31. panta izpratnē, ciktāl tas attiecas uz visa tīkla un radniecīgo iestāžu maksātspēju un likviditāti, gan attiecībā uz *CNCM* statūtu 25. panta noteikumiem.

148 Vispārējā tiesa uzskata, ka šis secinājums ir jāatbalsta.

149 Jāuzskata, ka pirmais kritērijs ir izpildīts, ja saskaņā ar *CNCM* statūtu 25. pantu tās valde "sagatavo [*CNCM*] gada pārskatus, valsts konsolidētus finanšu pārskatus un izstrādā šo pārskatu pārvaldības ziņojumus".

150 Attiecībā uz otro kritēriju ir jānorāda, ka saskaņā ar *CMF* L.511–31. pantu centrālās iestādes "veic visus nepieciešamos pasākumus, it īpaši, lai garantētu katras no šīm iestādēm un sabiedrībām kā viena tīkla [dalībnieču] maksātspēju un likviditāti", un "pārstāv tai radniecīgas kredītiestādes un finanšu sabiedrības attiecībās ar [..] [*ACPR*]". No tā loģiski izriet, ka *CNCM* ar *CMF* ir piešķirtas pilnvaras pārstāvēt *Crédit mutuel* attiecībās ar iestādēm, kas ir atbildīgas par prudenciālo uzraudzību saistībā ar likviditātes un maksātspējas prasību ievērošanu. Tātad var uzskatīt, ka otrais kritērijs arī ir izpildīts.

151 Prasītājas argumentācija, kas ir balstīta uz to, ka šis nosacījums nevar būt izpildīts, jo *CNCM* nav kredītiestāde, ir jānoraida 105. punktā minēto iemeslu dēļ.

152 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

3) Par otrā pamata trešo daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu

153 Prasītāja apgalvo, ka ECB esot nepareizi uzskatījusi, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts.

154 Prasītāja apgalvo, ka *CNCM* neesot pilnvarota dot norādījumus tās radniecīgajām iestādēm šīs tiesību normas izpratnē svarīgajās kredītiestādes darbības jomās, ņemot vērā ļoti vispārīgos *CMF* L.511–31. pantā paredzētos noteikumus. Lai šādas pilnvaras pastāvētu, likumdevējam tās esot bijis jāparedz tikpat skaidri, kā tās tika piešķirtas *BPCE* centrālajai iestādei ar *CMF* L.512–107. pantu. Salīdzinājums ar *CMF* L.512–56. pantu, kas piemērojams *Crédit mutuel*, pierādot šādu pilnvaru

neesamību attiecībā uz to, jo atsauce uz *CNCM* veicamajiem "nepieciešamajiem pasākumiem" nenozīmējot iespēju dot norādījumus. Turklāt šīs pilnvaras neesot piešķirtas *CNCM* arī uz līguma pamata. Runājot par sankciju noteikšanas pilnvarām, kas *CNCM* ir piešķirtas saskaņā ar *CMF* R.512–24. pantu, prasītāja apgalvo, ka no tā nevar secināt, ka tai ir pilnvaras dot norādījumus radniecīgo iestāžu vadībai. *CNCM* statūtos paredzētās sankciju noteikšanas pilnvaras esot nelikumīgas.

155 ECB, kuru atbalsta Komisija, lūdz noraidīt otrā pamata trešo daļu.

156 Lai pārbaudītu, vai ECB lēmums par to, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais nosacījums ir izpildīts, bija pamatots, ir jāpārbauda, vai *CNCM* vadība ir pilnvarota dot norādījumus radniecīgo iestāžu vadībai.

157 Savā atzinumā pārskatīšanas padome atsaucās uz tiesībām, kas *CNCM* ir piešķirtas ar *CMF* L.511–31. pantu, veikt "visus nepieciešamos pasākumus, it īpaši, lai nodrošinātu katras no šīm iestādēm un sabiedrībām, gan tīkla kopumā maksātspēju un likviditāti", kā arī uz pienākumu nodrošināt "tiesību aktu un noteikumu attiecībā uz šīm iestādēm un sabiedrībām ievērošanu un [veikt] administratīvo, tehnisko un finanšu kontroli pār to organizāciju un pārvaldību", kas tai uzlikts ar šo pašu tiesību normu. Tā arī uzsvēra *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrību pienākumu "ievērot [*CNCM*] un reģionālās federācijas, kurām tās pieder, statūtus, iekšējās kārtības noteikumus, norādījumus un lēmumus" saskaņā ar *CMF* R.512–20. panta otro daļu. Visbeidzot tā uzsvēra, ka *CNCM* ir sankciju noteikšanas pilnvaras. Pirmkārt, tā atsaucās uz *CMF* R.512–24. pantu, saskaņā ar kuru attiecībā uz krājaizdevu sabiedrību, kas neievēro spēkā esošo regulējumu, tā drīkst piemērot tādas sankcijas kā "brīdinājums, rājiens [vai] svītrošana no *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrību saraksta" un, otrkārt, uz *CNCM* statūtu 10. un 25. pantu, ar kuriem tai ir atļauts izslēgt federāciju, izteikt neuzticību *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrības vai federācijas priekšsēdētājam vai arī atsaukt atļauju izpilddirektoram.

158 No šīm tiesību normām izriet trīs elementu kopums: pirmkārt, *CNCM* pienākums nodrošināt it īpaši grupas un tās sastāvā esošo iestāžu likviditāti un maksātspēju, kā arī tiesību aktos un noteikumos paredzēto prasību izpildi, otrkārt, radniecīgo iestāžu pienākums pildīt *CNCM* norādījumus un, treškārt, *CNCM* pilnvaras noteikt minētajām iestādēm sankcijas. Tāpēc ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais nosacījums ir izpildīts.

159 Šo secinājumu neatspēko prasītājas arguments, kas balstīts uz to, ka norādījumu sniegšanas pilnvaras, kas izriet no *CNCM* statūtiem, esot nelikumīgas, jo tāda prerogatīva tai var tikt piešķirta tikai ar *CMF*. Šajā ziņā tikai jāuzsver, kā uz to norādījusi *Conseil d'État* [Valsts padome] (Francija) 2016. gada 13. decembra sprieduma 5. punktā, uz kuru tiesas sēdē atsaucās ECB un par kuru prasītāja varēja sniegt savus apsvērumus, ka saskaņā ar *CMF* R.512–20. panta otro daļu *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrības "apņemas ievērot [*CNCM*] statūtus, iekšējās kārtības noteikumus, norādījumus un lēmumus". Turklāt ir jānorāda, ka šī paša sprieduma 13. punktā *Conseil d'État* atgādināja, ka "[prasītājai] bija pienākums pildīt [*CNCM*], kas rīkojas, izmantojot savas centrālās iestādes prerogatīvas, prasības".

160 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata trešā daļa un tātad arī otrais pamats kopumā ir jānoraida.

2. Par trešo pamatu, kas balstīts uz apstrīdētā lēmuma 3. punkta likumību

161 Trešajā pamatā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā, ciktāl ar to ir noteikts papildu pašu kapitāls, esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un kļūdas vērtējumā un ka tas esot nesamērīgs.

162 ECB lūdz noraidīt šo pamatu.

163 Sākumā ir jānorāda, ka no pamatregulas 4. panta 3. punkta izriet, ka, ja ECB veic prudenciālās uzraudzības pienākumus, tā ir kompetentā iestāde Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.) un Regulas Nr. 575/2013 izpratnē.

164 Saskaņā ar Direktīvas 2013/36 97. panta 1. punkta a) apakšpunktu, "ņemot vērā 98. pantā noteiktos tehniskos kritērijus, kompetentās iestādes pārbauda plānus, stratēģijas, procesus un mehānismus, kurus iestādes īsteno, lai izpildītu šīs direktīvas un Regulas [..] Nr. 575/2013 noteikumus, un novērtē [..] riskus, kuriem iestādes ir vai varētu tikt pakļautas".

165 Minimālās prasības attiecībā uz "CET 1" pašu kapitālu, kuram ir jābūt kredītiestāžu rīcībā, ir precizētas Regulas Nr. 575/2013 92. panta 1. punkta a) apakšpunktā, kurā ir noteikts, ka "saskaņā ar regulas 93. un 94. pantu iestādes vienmēr nodrošina atbilstību šādām pašu kapitāla prasībām: [..] ["CET 1"] kapitāla rādītājs 4,5 % apmērā".

166 Tam jāpievieno pienākums, kas minēts Direktīvas 2013/36 129. panta "Prasība uzturēt kapitāla saglabāšanas rezerves" 1. punktā, kurā ir noteikts:

"Dalībvalstis iestādēm prasa uzturēt papildus ["CET 1"] pamata kapitālam, kuru uztur ar mērķi nodrošināt pašu kapitāla prasību, kas noteikta Regulas [..] Nr. 575/2013 92. pantā, kapitāla saglabāšanas rezerves ["CET 1"] pamata kapitālam, kas līdzvērtīgas 2,5 % no to kopējās riska darījumu vērtības, kuru aprēķina individuāli un konsolidēti saskaņā ar minētās Regulas 92. panta 3. punktu, kā piemērojams saskaņā ar minētās regulas Pirmās daļas II sadaļu."

167 Turklāt no pamatregulas 16. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 2. punkta a) apakšpunkta aplūkošanas kopsakarā izriet, ka, ja ECB prudenciālajā pārbaudē tiek konstatēts, ka kredītiestādes rīcībā esošais pašu kapitāls un likviditāte nenodrošina veselīgu pārvaldību un riska segumu, ECB ir tiesības pieprasīt kredītiestādei nodrošināt pašu kapitālu, kas ir lielāks nekā šajās minimālajās prasībās paredzētais.

168 Apstrīdētā lēmuma 3. punktā ECB noteica prasītājai "CET 1" pašu kapitāla rādītāju 10,75 % apmērā. Lai pamatotu šo pašu kapitāla līmeni, ECB it īpaši atsaucās uz papildu riskiem, kuru pamatā bija tās iespējamā izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas, un tā uzskatīja, ka tādējādi saskaņā ar pamatregulas 16. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 2. punkta a) apakšpunktu bija jānosaka papildu pašu kapitāls.

169 Šajā ziņā ECB uzsvēra, ka *CNCM* iekšienē pastāvēja konflikts, un norādīja, ka šī iemesla dēļ prasītājas izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas bija iespējama.

170 Būtībā ECB uzskatīja, ka iespējamā izstāšanās varēja radīt prasītājai trīs veidu sekas. Pirmkārt, tas ietekmētu prasītājas darījumu modeli. Šajā ziņā tiek izdarīta atsauce uz konkurences spiediena palielināšanos, ar ko prasītājai būs jāsaskaras *Crédit mutuel* grupas iestāžu dēļ, un tiek apšaubīta iespēja izmantot *Crédit mutuel* preču zīmi izstāšanās gadījumā. Otrkārt, izstāšanās varētu ietekmēt prasītājai noteiktās "CET 1" pašu kapitāla minimālās prasības, jo tā vairs nevarētu piemērot attīstītās mērīšanas pieeju un tai būtu jāizmanto standartizēta pieeja, kas izraisītu tai noteiktā pašu kapitāla prasību palielināšanos. Treškārt, šī izstāšanās ietekmētu arī prasītājas likviditātes riska profilu, jo tā vairs nevarētu izmantot solidaritātes mehānismu, kas pastāv *Crédit mutuel* grupā. Tas varētu ietekmēt tās ārējos reitingus un tādējādi arī refinansēšanas izmaksas.

171 Šo pamatu varētu iedalīt trīs daļās, kas balstītas, pirmkārt, uz kļūdu tiesību piemērošanā, kura izriet no tā, ka ECB bija ņēmusi vērā notikumu, kas prasītājas ieskatā ir maz ticams notikumu, proti, tās atdalīšanos no *Crédit mutuel* grupas, un otrkārt, uz papildu pašu kapitāla noteikšanas kļūdaino un nesamērīgo raksturu, jo šī varbūtība ir maz ticama, un, treškārt, uz to, ka papildu pašu kapitāla noteikšana esot "slēpta sankcija".

a) Par trešā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka ECB kļūdaini ņēma vērā prasītājas iespējamo izstāšanos no* Crédit mutuel *grupas

172 Prasītāja pārmet ECB, ka tā ir balstījusies uz prasītājas izstāšanos no *Crédit mutuel* grupas, un apgalvo, ka šī varbūtība ir tik maz ticama, ka ar tās ņemšanu vērā apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

173 Šajā ziņā tā norāda, ka tās izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas nozīmētu, ka būtu jāgroza *CMF* tiesību normas, ko nav paredzējušas nedz Francijas valsts iestādes, nedz ECB pati. Gluži pretēji, ECB gan tās 2014. gada 10. novembra vēstulē, gan apstrīdētajā lēmumā atbalsta *CNCM* nozīmes nostiprināšanu un tās reformēšanu. Ņemot to vērā, tikai ar prasītājas vēlmi mainīt *Crédit mutuel* grupas struktūru par labu bipolārai sistēmai, kurā katrai no divām pusēm būtu sava centrālā iestāde, nevarot pamatot tās riska profila grozīšanu, ja valsts iestādes neatbalstītu šādu reformu.

174 ECB lūdz noraidīt trešā pamata pirmo daļu.

175 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka ECB ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ņemot vērā iespējamo izstāšanos no *Crédit mutuel* grupas, ir jānorāda, ka no Direktīvas 2013/36 97. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējuma izriet, ka ECB kontrolē apdraudējumus, "kuriem iestādes ir vai varētu tikt pakļautas", tas obligāti nozīmē to, ka ir jāņem vērā iespējamais turpmākais notikums, kas varētu ietekmēt to riska profilu. Tādējādi, balstoties uz iespējamā turpmākā notikuma iestāšanos, ECB nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

176 Ar savu argumentāciju, pārmetot ECB, ka tā esot ņēmusi vērā šādas izstāšanās varbūtību, lai arī tā nebija pietiekami ticama, prasītāja faktiski apgalvo, ka ECB esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

177 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sarežģītu vērtējumu gadījumā dažās Savienības tiesību jomās Savienības iestādēm ir plaša rīcības brīvība, tādējādi Savienības tiesu īstenotajai pārbaudei ir jāaprobežojas tikai ar to, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un noteikumi par pamatojumu, vai fakti ir materiāli precīzi atspoguļoti, vai nav acīmredzamas kļūdas faktu vērtējumā un vai pilnvaras nav izmantotas nepareizi (skat. spriedumu, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Deutsche Post*, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

178 Tomēr šī plašās rīcības brīvības īstenošana neizslēdz pārbaudi tiesā. Savienības tiesai ir ne tikai jāpārbauda izvirzīto pierādījumu faktiskā pareizība, ticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi ir uzskatāmi par visu atbilstošo informāciju, kas var tikt ņemta vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai tie var pamatot izdarītos secinājumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 22. novembris, Spānija/*Lenzing*, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57. punkts, un 2008. gada 6. novembris, Nīderlande/Komisija, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 55. punkts).

179 Tāpat, ja Savienības iestādei ir piešķirta plaša rīcības brīvība, vēl jo lielāka nozīme ir to garantiju ievērošanai administratīvajā procesā, ko sniedz Savienības tiesību sistēma. Šo garantiju skaitā it īpaši ir kompetentās iestādes pienākums pietiekami pamatot savus lēmumus. Tikai tā Savienības tiesa var pārbaudīt, vai ir izpildīti faktu un tiesību elementi, no kuriem ir atkarīga rīcības brīvības īstenošana (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. punkts, un 2010. gada 9. septembris, *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, T-387/08, nav publicēts, EU:T:2010:377, 31. punkts).

180 Jākonstatē, ka ECB izskatāmajā lietā ir šāda plaša rīcības brīvība, jo kredītiestādes "CET 1" pašu kapitāla prasību līmeņa novērtējums attiecībā uz tās riska profilu un notikumiem, kas var to ietekmēt, ir sarežģīts.

181 Tādējādi ir jāpārbauda, vai ECB, ņemot vērā prasītājas iespējamo izstāšanos no *Crédit mutuel* grupas, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

182 Galvenais arguments, ko izvirzījusi prasītāja, lai noraidītu šādas izstāšanās iespējamību, ir balstīts uz Francijas valsts iestāžu nepieciešamo iesaistīšanos, izdarot *CMF* tai nelabvēlīgus grozījumus.

183 Protams, prasītāja pamatoti norāda, ka no *CMF* L.511–30. un L.511–31. panta, interpretējot tos kopsakarā, izriet, ka tai ir jābūt saistītai tikai ar vienu no *CMF* L.511–30. pantā uzskaitītajām centrālajām iestādēm. No tā obligāti izriet, ka, lai notiktu prasītājas organizētā izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas, būtu jāizdara grozījumi *CMF* L.511–30. pantā, tajā iekļaujot centrālo iestādi, kas ir radniecīga prasītājas kredītiestādēm.

184 Tomēr *CNCM* ar *CMF* ir piešķirtas pilnvaras izslēgt ar *Crédit mutuel* grupu saistītas iestādes. Pirmkārt, *CMF* L.511–31. panta piektajā daļā ir paredzēts, ka centrālās iestādes var "noteikt sankcijas, kas paredzētas tām piemērojamajos tiesību no normatīvajos aktos", un – konkrētāk – tā sestajā daļā ir paredzēta iespējamība zaudēt iestādes vai radniecīgas sabiedrības statusu, par ko "centrālā iestāde paziņo [*ACPR*], kura lemj par atļaujas piešķiršanu attiecīgajai iestādei vai sabiedrībai". Otrkārt, no *CMF* R.512–24. panta izriet, ka "[*CNCM*] valde krājaizdevu sabiedrībai, kas pārkāpj spēkā esošo regulējumu, var noteikt kādu no šādām sankcijām: [..] svītrot no *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrību saraksta", noteikumi par šo sankciju noteikšanas pilnvaru īstenošanu ir precizēti *CMF* R.512–25. pantā. Šī prerogatīva ir paredzēta arī *CNCM* 25. pantā.

185 Taču, pirmkārt, ciktāl prasītāja veido vienu veselumu ar *Crédit mutuel* krājaizdevu sabiedrībām, to var izslēgt tikai tad, ja attiecībā uz to tiktu īstenota šī prerogatīva.

186 Otrkārt, prasītāja neapstrīd, ka *CNCM* iekšienē pastāv konflikts, uz kuru apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi ECB. Šajā ziņā prasītāja sākot ar savu 2015. gada 17. jūlija vēstuli, kuru tā bija adresējusi ECB, ir atsaukusies uz pieteikumu par civilprasību kriminālietā par prettiesisku procentu iekasēšanu, kuru tā bija iesniegusi *Tribunal de grande instance de Paris* [Parīzes pirmās instances tiesas] prokuroram saistībā ar iespējamo interešu konfliktu starp *CM11–CIC* grupu un *CNCM*. Tāpat minētās vēstules pielikumā prasītāja norādīja uz procedūrām, kuras tā ierosināja *Tribunal de grande instance de Paris* un *EUIPO*, lūdzot attiecīgi atcelt *Crédit mutuel* valsts preču zīmes un Savienības preču zīmes, kuru īpašniece ir *CNCM*.

187 Ņemot vērā šo ārkārtas konfliktsituāciju starp prasītāju un *CNCM* un *CM11–CIC* grupu, prasītājas iespējamā izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas, tostarp arī tad, ja netiek izdarīti grozījumi *CMF* L.511–30. pantā, nešķiet tik neiespējama, ka tās ņemšana vērā būtu jāuzskata par acīmredzamu ECB kļūdu vērtējumā.

188 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par trešā pamata otro daļu, kas balstīta uz to, ka ECB vērtējums par nepieciešamību noteikt prasītājai papildu pašu kapitālu ir kļūdains un nesamērīgs

189 Prasītājas ieskatā, ECB esot nepareizi un nesamērīgi uzskatījusi, ka varbūtība, ka tā izstāsies no *Crédit mutuel* grupas nozīmē, ka tās rīcībā būtu jābūt papildu pašu kapitālam.

190 ECB lūdz noraidīt šo trešā pamata daļu.

191 Tādējādi no 170. punkta izriet, ka, lai secinātu, ka prasītājas izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas nelabvēlīgi ietekmēs tās riska profilu, kas ietver nepieciešamību prasītājai nodrošināt papildu pašu kapitālu, ECB būtībā ir atsaukusies uz trim pamatojuma kategorijām.

192 Vispārējā tiesa uzskata, ka ir pietiekami pārbaudīt, vai ir pamatoti motīvi, kas balstīti, pirmkārt, uz prasītājas likviditātes risku un, otrkārt, tās pašu kapitāla aprēķina metodes maiņas ietekmi.

1) Par to, vai ir pamatots pamatojums, kas balstīts uz prasītājas likviditātes riska profila maiņu izstāšanās no Crédit mutuel *grupas gadījumā*

193 Prasītāja apgalvo, ka ECB ir kļūdaini atsaukusies uz ietekmi uz riska profilu, ja tiktu zaudēta [piekļuve] *Crédit mutuel* grupā izveidotajam solidaritātes mehānismam, jo šāds mehānisms neeksistējot. Turklāt tā uzskata, ka, ņemot vērā tās ļoti labo iekšējo ekonomisko stāvokli, iespējamā ārējo reitingu pazemināšana var tikai ļoti ierobežoti ietekmēt refinansēšanas izmaksas. Būtībā tā uzsver, ka tās saistību rādītājs tika būtiski samazināts un līdz ar to arī atkarība no finanšu tirgiem attiecībā uz tās refinansēšanu. Tādējādi tā uzskata, ka tās reitinga pazemināšanai par trim pakāpēm būtu nenozīmīga ietekme uz refinansēšanas izmaksām vai uz tās neto rezultātu.

194 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko prasītāja apgalvo savos rakstos, un kā tas tika konstatēts 134. un 136. punktā, *Crédit mutuel* grupā solidaritātes mehānisms pastāv.

195 Turklāt no kredītreitingu aģentūras ziņojuma par prasītāju, ko ECB iesniedza iebildumu raksta B.17. pielikumā, izriet, ka tai piešķirtais reitings bija saistīts ar *Crédit mutuel* grupas reitingu. Turklāt kredītreitingu aģentūra, nosakot prasītājai piešķirto reitingu, šajā ziņojumā nozīmi piešķīra solidaritātes mehānisma pastāvēšanai *Crédit mutuel* grupā.

196 Tāpēc, ņemot vērā prasītājas riska profila noteikšanas sarežģītību, ECB nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka šī neiespējamība izmantot solidaritātes mehānismu pēc izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas var nelabvēlīgi ietekmēt prasītājas ārējo reitingu un tādējādi tās refinansēšanas izmaksas. Šajā ziņā prasītājas nostāja attiecībā uz refinansēšanas papildu izmaksām, kas ietvertu tās reitinga pazemināšanu, nepierāda, ka šis vērtējums ir acīmredzami kļūdains.

2) Par to, vai ir pamatots pamatojums, kas balstīts uz prasītājas pašu kapitāla aprēķina metodes maiņas ietekmi izstāšanās no Crédit mutuel *grupas gadījumā*

197 Prasītāja apgalvo, ka pāreja no attīstītās mērīšanas pieejas uz standartizēto pieeju, aprēķinot pašu kapitālu, ir tikai mērīšanas instrumentu maiņa, kas neatbilst darbības risku vai kredītrisku, ar kuriem tā saskaras, realitātes maiņai. Lai gan tā atzīst, ka līdz ar pāreju uz standartizēto pieeju "CET 1" pašu kapitāla prasības faktiski automātiski tiktu paaugstinātas, prasītāja apgalvo, ka tā varētu tikt galā šo paaugstinājumu. Ar apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to jau tagad tai ir noteikts papildu pašu kapitāls, tai esot liegts brīvi izmantot daļu no savas finansiālās kapacitātes, tas radot tai smagu kaitējumu un tas esot nesamērīgi.

198 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulā Nr. 575/2013 ir paredzētas divas kredītiestāžu pašu kapitāla minimālo prasību aprēķina metodes: Regulas Nr. 575/2013 111.–141. pantā paredzētā "standartizētā pieeja", saskaņā ar kuru riska darījumu vērtējums tiek veikts standartizēti, vai Regulas Nr. 575/2013 142.–191. pantā noteiktā "attīstītās mērīšanas pieeja" jeb "uz iekšējiem reitingiem balstīta pieeja", kurā tiek izmantotas īpašas metodes, – saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 143. pantu šīs otrās metodes izmantošanai ir jāsaņem kompetentās iestādes atļauja.

199 Turklāt, ciktāl prasītāja norāda, ka preventīva papildu pašu kapitāla noteikšana ir nesamērīga, ir jāatgādina, ka atbilstoši LES 5. panta 4. punktam saskaņā ar samērīguma principu Savienības rīcības saturs un veids nepārsniedz to, kas ir nepieciešams Līgumu mērķu sasniegšanai. Iestādes piemēro samērīguma principu atbilstoši Protokolam par subsidiaritātes un samērīguma principa piemērošanu, kas pievienots LESD.

200 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti būtu piemēroti attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteikto leģitīmo mērķu sasniegšanai un tie nepārsniegtu mērķu sasniegšanai vajadzīgās robežas, un, ja

ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, *Philip Morris Brands* u.c., C-547/14, EU:C:2016:325, 165. punkts un tajā minētā judikatūra).

201 Turklāt ir jāatgādina, ka pasākuma samērīguma novērtējumam ir jāatbilst rīcības brīvībai, kas Savienības iestādēm eventuāli ir atzīta saistībā ar tā pieņemšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 12. decembris, Vācija/Parlaments un Padome, C-380/03, EU:C:2006:772, 145. punkts un tajā minētā judikatūra).

202 Apstrīdētajā lēmumā ECB būtībā izmantoja argumentāciju, kas ir balstīta uz trīs elementiem. Pirmkārt, izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas gadījumā prasītāja, iespējams, nevarētu piemērot attīstītās mērīšanas pieeju un tai būtu jāizmanto standartizētā pieeja. Otrkārt, šīs pieejas piemērošana izraisītu tās pašu kapitāla vērtējuma pazemināšanu. Treškārt, tādējādi tā secina, ka prasītājai būtu jāsagatavojas šai situācijai, nodrošinot atbilstīgas pašu kapitāla rezerves.

203 Vispārējā tiesa norāda, ka prasītāja neapstrīd, ka pirmie divi elementi, uz kuriem norāda ECB, ir pamatoti. Turklāt, it īpaši vēstulē, kuru prasītāja 2015. gada 27. martā adresēja ECB, tā norādīja, ka tās "CET 1" pašu kapitāla līmenis samazinātos par 2,8 %, ja, aprēķinot šo kapitālu, attīstītās mērīšanas pieejas vietā tiktu izmantota standartizētā pieeja.

204 Tā kā, pirmkārt, 183.–187. punktā izklāstīto iemeslu dēļ, ciktāl ECB bija tiesības ņemt vērā prasītājas izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas varbūtību un ciktāl, otrkārt, starp lietas dalībniecēm nav strīda, ka šādas izstāšanās dēļ var pazemināties prasītājas "CET 1" pašu kapitāla līmeņa vērtējums, ar papildu pašu kapitāla noteikšanu, kas ļautu tikt galā ar šo varbūtību, nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, nedz arī tas nav acīmredzami nesamērīgi.

205 No iepriekš minētā izriet, ka gan pamatojums, kas ir balstīts uz prasītājas likviditātes riska profila maiņu, gan pamatojums, kas ir balstīts uz šo pašu kapitāla aprēķina metodes maiņas ietekmi izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas gadījumā, ir pietiekams, lai pienācīgi pamatotu ECB tiesības noteikt papildu pašu kapitālu. Tādējādi tas, vai apstrīdētajā lēmumā norādītais pamatojums saistībā ar izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas ietekmi uz prasītājas darījumu modeli ir pamatots, nav jāpārbauda.

206 Tādējādi trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par trešā pamata trešo daļu, kas balstīta uz to, ka papildu pašu kapitāla noteikšana esot slēpta sankcija

207 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā noteiktajam "CET 1" pašu kapitāla līmenim piemīt slēptas sankcijas raksturs, jo tās mērķis, šķiet, bija "sodīt" par to, ka ECB uzmanība tika vērsta uz *Crédit mutuel* grupā esošo situāciju.

208 ECB noraida, ka tās veiktajam prasītājas "CET 1" pašu kapitāla līmeņa vērtējumam ir slēptas sankcijas raksturs.

209 Jānorāda, ka ar šādu argumentāciju prasītāja būtībā apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta nepareiza pilnvaru izmantošana.

210 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pilnvaru nepareizas izmantošanas jēdziens administratīvas iestādes gadījumā faktiski attiecas uz tās pilnvaru izmantošanu citiem mērķiem, nevis tiem, kuru sasniegšanai tai šīs pilnvaras piešķirtas. Lēmumā ir pieļauta nepareiza pilnvaru izmantošana tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskaņotām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts šādā nolūkā (spriedumi, 1990. gada 13. novembris, *Fedesa* u.c., C-331/88, EU:C:1990:391, 24. punkts, un 2001. gada 9. oktobris, Itālija/Komisija, C-400/99, EU:C:2001:528, 38. punkts). Turklāt,

pastāvot vairākiem mērķiem, pat ja nepamatoti motīvi mijas ar pamatotiem, lēmums tomēr nezaudē spēku pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ, ja tas sasniedz galveno mērķi (spriedumi, 1954. gada 21. decembris, Itālija/Augstā Iestāde, 2/54, EU:C:1954:8, 103. lpp., un 2005. gada 21. septembris, *EDP* /Komisija, T-87/05, EU:T:2005:333, 87. punkts).

211 Mērķis, ar kādu pamatregulas 16. panta 2. punktā minētās pilnvaras ir piešķirtas ECB, kā arī kā tas izklāstīts 161. punktā, it īpaši ir balstīts uz nepieciešamību novērst situāciju, kurā kredītiestādes pašu kapitāls un likviditāte nenodrošina šo risku pareizu pārvaldību un segumu.

212 Taču, pirmkārt, no šī pamata pirmo divu daļu pārbaudes izriet, ka ECB savas pilnvaras ir izmantojusi atbilstoši šim mērķim. Otrkārt, prasītāja nenorāda objektīvas, atbilstīgas un saskanīgas pazīmes 207. punktā minētās judikatūras izpratnē, lai pierādītu, ka tās pašu kapitāla līmenis ir noteikts, lai to sodītu.

213 Tādējādi trešā daļa un līdz ar to pamats kopumā, kā arī šī prasība ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

214 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā izskatāmajā lietā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt ECB tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

215 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādēļ Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Crédit mutuel Arkéa* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Centrālās bankas (ECB) tiesāšanās izdevumus.

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 13. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture 2

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 4

III. Juridiskais pamatojums 4

A. Par prasības pieņemamību 4

1. Par prasītājas padomēm piešķirtā pilnvarojuma likumību 5

2. Par prasītājas tiesībām celt prasību par apstrīdētā lēmuma 1. punktu 5

3. Par prasītājas interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu 6

B. Par lietas būtību 6

1. Par pirmo un otro pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta tiesiskumu 6

a) Par VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta teleoloģisko un kontekstuālo interpretāciju 8

b) Par pirmo pamatu, kas balstīts uz to, ka *CNCM* nav kredītiestādes statusa 10

1) Par jautājumu, vai centrālās iestādes kredītiestādes statuss ieviests ar VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunktu 10

2) Par jautājumu, vai centrālās iestādes kredītiestādes statuss izriet no Regulas Nr. 575/2013 10. panta 11

c) Par otro pamatu, kas ir balstīts uz prudenciālajai uzraudzībai pakļautas grupas VUM pamatregulas 2. panta 21. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 575/2013 10. panta izpratnē neesamību 13

1) Par otrā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu 13

2) Par otrā pamata otro daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu 16

3) Par otrā pamata trešo daļu, kas balstīta uz Regulas Nr. 575/2013 10. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu 17

2. Par trešo pamatu, kas balstīts uz apstrīdētā lēmuma 3. punkta likumību 18

a) Par trešā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka ECB kļūdaini ņēma vērā prasītājas iespējamo izstāšanos no *Crédit mutuel* grupas 20

b) Par trešā pamata otro daļu, kas balstīta uz to, ka ECB vērtējums par nepieciešamību noteikt prasītājai papildu pašu kapitālu ir kļūdains un nesamērīgs 21

1) Par to, vai ir pamatots pamatojums, kas balstīts uz prasītājas likviditātes riska profila maiņu izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas gadījumā 22

2) Par to, vai ir pamatots pamatojums, kas balstīts uz prasītājas pašu kapitāla aprēķina metodes maiņas ietekmi izstāšanās no *Crédit mutuel* grupas gadījumā . . 22

c) Par trešā pamata trešo daļu, kas balstīta uz to, ka papildu pašu kapitāla noteikšana esot slēpta sankcija 23

IV. Par tiesāšanās izdevumiem 24